

ikke er kommet et bedre Fundament end det, der i Djeblikket synes, at være, og oven i Købet have vi endda hørt, at der om denne Sag er bleven forhandlet med den ærede Minister, og at han til en vis Grad har været enig om Forelæggelsen af dette Lovforslag. Ikke desto mindre fremkommer der nu fra alle Sider Udsigter til og Løfter om, at man vil stille Vædringsforslag til denne Sag, og at det er ganske nødvendigt, at der stilles Vædringsforslag til den! Jeg spørger da, hvorfor i Alverden have de ærede Medlemmer, som have siddet i Udvalg og gransket og forhandlet med den ærede Minister om Sagen, ikke i alt Fald saa nogenlunde kunnet enes om, hvilke Vædringer de kunde ønske at opstille? Naar man saa nu hører, at denne Sag ikke skal i Udvalg, er det endnu urimeligere, at man ikke i Forvejen har været enig om, hvorledes den skal ændres, da man dog er enig om, at den skal fremmes. Der er noget mytisk, synes jeg, ved denne Sag, hvis jeg da ikke forstaar det hele saaledes, at denne Sag er alene bestemt til at fare fra Folketinget ligesom en Ralet op til Landstinget, hvor den skal gøres til Genstand for en videre Behandling, udvikkelsen enten til en Sol eller til slet ingen Ting. Det er mig herester klart, at jeg havde nogen Ret i Gaar til at betegne denne Sag som en løs Sag, og det har ikke nogen paa nogen Maade modsagt, heller ikke en Meningsfælle af mig, nemlig det ærede Medlem for Holbæk Amts 1ste Valgfreds (Fogtmann), som i Birteligheden ogsaa mener, at denne Sag er stillet op, for at man kan overveje, om man overhovedet vil gaa ind paa Behandlingen af disse Jærnbaneanlæg paa den Maade, som her er foreslaaet, eller paa en anden Maade. Jeg skal sige, at jeg har fundet allerede med Hensyn til den første Paragraf, som jo har været en Del omtalt i Dag, at der ikke der er ringeste Enighed til Stede mellem den ærede Minister og de ærede Forslagsstillere — end ikke om det Ord „Bemyndigelse“ er man i Stand til at naa til Enighed. Den ærede Ordfører har en Forklaring, den ærede Minister har en anden og en af Forslagsstillerne har en tredje Forklaring. Hvorfor de Herrer have kunnet blive enige om, hvad de mene med den „Bemyndigelse“, som de ville give Ministeren, staar mig aldeles uklart. Hvad dernæst angaar de 15 Jærnbaner, der ere foreslaaede i § 1, vil jeg parenthesistisk sige, at det underer mig, at det ikke er blevet 12 Jærnbaner; da der er 12 Forslagsstillere, vilde det dog have været rimeligere, at der havde været en for hver. En Forslagsstiller for hver vilde ligesom have

gjort det hele klarere. Man har nu imidlertid taget 15; om der er noget særligt, noget mytisk i det Tal eller ikke, kan jeg ikke vide. Om den ene af disse Jærnbaner i alt Fald gælder det, at den overhovedet aldrig har været forelagt her i Tinget, saa at vi aldeles ikke kende noget til den, og hvilken Vished have vi i Henseende til, hvilke Jærnbaner der fremtidig kunne blive satte ind paa dette Forslag? Det synes mig, at det er rene Tilfældigheder, vi der staa over for. Hvis der er nogle Medlemmer, der komme med et eller andet Forslag, kunne de saa det med. Det ærede Medlem fra Bornholm (Blem) har ikke faaet sin udmærkede bornholmste Jærnbane med, og jeg udtrykker min Deltagelse for ham. (Blem: Den kommer!) Naa, den kommer, hører jeg. Sa, da jeg ogsaa er Repræsentant for en Ø og ikke kan vide, om denne Ø vil have en Jærnbane, glæder det mig kun, at denne Bane kommer med. Og der kan komme flere Jærnbaner endnu. Det er en elastisk Paragraf, der kan udvides paa en ganske besynderlig Maade, og dermed ogsaa Udgiften. Dette anser jeg dog for mindre vigtigt i Djeblikket. Det viser sig, at Spørgsmaalet om Statslaanet er blevet det afgørende, som man alligevel kommer til at overveje. Nu hørte jeg af den ærede Ordfører, at han syntes at bebrejde mig, at jeg overhovedet havde rejst dette Spørgsmaal. Han mente, at det var kommet fra min Side, medens han paa sin forsigtige Maade ikke havde omtalt det og ikke havde haft nogen Anledning til at rejse det; der var kommet saa mange private Jærnbane-forslag her ind i Tinget, og der havde aldrig været Tale om noget Laan. Jeg maa imidlertid sige til den ærede Ordfører, at det ikke var mig, der rejste dette Spørgsmaal. Den ærede Minister var vel maalket den første, der omtalte det, men han gjorde det temmelig i Forbifarten. Derimod var det en Forslagsstiller, det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 2den Valgfreds (Aberg), som erklærede det for en absolut Forudsetning for denne Sag, at der til den knyttedes Statslaan, og saa spurgte jeg, hvorfor Sagen saa overhovedet skulde bringes saaledes frem her i Tinget. Hvis Statslaan er Forudsetningen for Sagens Gennemførelse, synes det mig i hvert Fald underligt, om der ikke blev stillet Vædringsforslag gaaende ud derpaa til denne Sag til anden Behandling, men jeg kan nok forstaa, at den ærede Minister, som har Interesse for denne Sag, gemmer dette til Landstinget, for at det ikke skal lade sig alt for meget, men dog saa noget at bestille med den. Jeg kunde imidlertid bedre synes om, at man straks